

Scott Ritter: USA a ich spojenci v NATO zasiali vietor a teraz budú žať búrku. Po referendách sa špeciálna operácia zameria na zničenie hrozby samotnej Matke Rusi

- CZ24 News | 29. září 2022

USA/RUSKO: K tomuto svet dospel - šialenstvu jadrovej apokalypsy založenej na iracionálnom rozširovaní NATO a arogantnej rusofóbnej politike, ktorá si, zdá sa, neuvedomuje realitu, že konflikt na Ukrajine sa teraz stal pre Rusko vecou existenčného významu.

Spojené štáty a ich spojenci v NATO zasiali vietor a teraz budú žať búrku. Putinov rozkaz začať čiastočnú mobilizáciu ruskej armády je pokračovaním v konfrontácii medzi Ruskom a koalíciou západných krajín vedenou USA, ktorá sa začala na konci studenej vojny.

Vojna nikdy nie je riešením; vždy existujú alternatívy, ktoré by mohli - a mali by - použiť tí, ktorým bol zverený osud globálnej spoločnosti, predtým, ako bol vydaný rozkaz poslať mládež národa bojovať a zomrieť. Každý dôstojný národný vodca by sa mal snažiť vyčerpať všetky ostatné cesty na vyriešenie problémov, ktorým jeho krajina čelí.

Pri pohľade na vec vo vzduchoprázdne, vyhlásenie ruského prezidenta Vladimira Putina v stredajšom televíznom prejave k ruskému ľudu, že nariaďuje čiastočnú mobilizáciu 300.000 vojenských záložníkov, okrem približne 200.000 ruských vojakov, ktorí sa v súčasnosti zúčastňujú bojových akcií na území Ukrajiny sa môže zdať protikladom túžby nájsť alternatívu k vojne.

Oznámenie bolo urobené súbežne s tým, ktoré povoľovalo referendum o otázke pripojenia týchto území k Ruskej federácii - na území Ukrajiny, ktoré v súčasnosti kontrolujú ruské jednotky.

Ak sa na ne pozeráme izolovane, tieto akcie môžu vyzeráť ako frontálny útok na medzinárodné právo, ako je definované v „Charte Organizácie Spojených národov“, ktorá zakazuje agresiu jedného národa proti druhému s cieľom zmocniť sa územia silou zbraní. Uviedol to americký prezident Joe Biden s prejavom na Valnom zhromaždení Organizácie Spojených národov niekoľko hodín po Putinovom vyhlásení.

„Stály člen Bezpečnostnej rady OSN napadol svojho suseda a pokúsil sa vymazať suverénny štát z mapy,“ povedal Biden. „Rusko nehanebne porušilo základné princípy Charty Organizácie Spojených národov.“

História je však drsná milenka, keď sa fakty stanú nepohodlnými. Videné cez prizmu historických faktov je Bidenov príbeh presným opakom. Realita je taká, že od rozpadu Sovietskeho zväzu na konci roku 1991 sa USA a ich európski spojenci dohodli, že si podmania Rusko v snahe zabezpečiť, aby ruský ľud už nikdy nemohol postaviť geopolitickú výzvu americkej dominancii definovanej „medzinárodným poriadkom založenom na pravidlách“, ktorý bol svetu vnútený po Druhej svetovej vojne.

Takúto hrozbu predstavoval Sovietsky zväz celé desaťročia. Po jeho smrti boli USA a ich spojenci

odhodlaní už nikdy nedovoliť ruskému ľudu – národom v Rusku – vyjadrovať sa týmto spôsobom.

V roku 1955 vstúpilo do NATO Západné Nemecko, čo viedlo k vytvoreniu konkurenčnej Varšavskej zmluvy počas studenej vojny. (Bundesarchiv, CC BY-SA 3.0, Wikimedia Commons)

Keď Putin hovoril o potrebe povinných, naliehavých krokov na ochranu suverenity, bezpečnosti a územnej celistvosti Ruska pred agresívnou politikou niektorých západných elít, ktoré sa snažia všetkými potrebnými prostriedkami udržať si prevahu, mal na mysli túto históriu.

Putin vyhlásil, že cieľom USA a ich západných spojencov bolo oslabiť, rozdeliť a v konečnom dôsledku zničiť Ruskú federáciu presadzovaním politiky zameranej na to, aby sa samotné Rusko rozpadlo na mnohé regióny a územia, ktoré sú si navzájom smrteľnými nepriateľmi. Západ pod vedením USA podľa Putina zámerne rozdúchaval nenávisť voči Rusku, najmä na Ukrajine, ktorej pripravili osud protiruskej opory.

Tretí Newtonov zákon, ktorý hovorí, že každá akcia vyvolá rovnakú protireakciu, platí aj pre geopolitiku.

24. februára Putin nariadil ruskej armáde, aby začala na Ukrajine takzvanú „špeciálnu vojenskú operáciu“ (ŠVO). Putin uviedol, že rozhodnutie je v súlade s článkom 51 Charty Organizácie Spojených národov a zásadami kolektívnej preventívnej sebaobrany, ako ich definuje medzinárodné právo.

Cieľom tejto operácie bolo ochrániť novovzniknuté nezávislé republiky Luganska a Donecka (spoločne nazývané oblasť Donbasu) pred hroziacim nebezpečenstvom, ktoré predstavuje ukrajinská vojenská posila, o ktorej Rusko tvrdilo, že je pripravená zaútočiť.

Stanoveným cieľom ŠVO bola ochrana územia a obyvateľstva Luganskej a Doneckej republiky elimináciou hrozby zo strany ukrajinských ozbrojených síl. Na dosiahnutie tohto cieľa si Rusko stanovilo dva hlavné ciele – demilitarizáciu a denacifikáciu.

Demilitarizácia Ukrajiny by sa uskutočnila odstránením všetkej infraštruktúry a organizačných štruktúr spojených s Organizáciou Severoatlantickej zmluvy (NATO); denacifikácia by zahŕňala vykorenenie odpornej ideológie ukrajinského ultranacionalistu Stepana Banderu, ktorý bol zodpovedný za smrť státisícov Židov, Poliakov a etnických Rusov počas Druhej svetovej vojny a počas desaťročia protisovietskeho odporu po jej skončení vojny.

Od roku 2015 NATO cvičí a vyzbrojuje ukrajinské ozbrojené sily na boj proti proruským separatistom, ktorí sa chopili moci v Donbase po zvrhnutí ukrajinského prezidenta Viktora Janukoviča v násilnom povstaní známom ako revolúcia na Majdane pod vedením pravicových politikov zo strán vyznávajúcich vernosť pamiatke Stepana Banderu.

Ukrajina sa usiluje o členstvo v NATO od roku 2008, pričom tento cieľ má zakotvený vo svojej ústave. Zatiaľ čo skutočné členstvo Kyjevu v roku 2022 stále unikalo, miera zapojenia NATO do ukrajinských ozbrojených síl z nich urobila de facto rozšírenie aliancie NATO.

Rusko vnímalo kombináciu členstva v NATO s protiruským postojom postmajdanskej ukrajinskej vlády spojenej s banderovskou ideológiou ako hrozbu pre svoju národnú bezpečnosť. Na odstránenie tejto hrozby bola spustená ŠVO.

Dve etapy ruskej operácie

Počas prvých šiestich mesiacov by sa ruská vojenská operácia dala rozdeliť na dve samostatné fázy. Prvou bol pokus v štýle bleskovej vojny šokovať ukrajinskú armádu a vládu, aby sa podriadili. V

opačnom prípade mala vyformovať bojisko tak, aby izolovala ukrajinské sily zhromaždené pri Donbase pred ich rozhodujúcim stretom s ruskou armádou v druhej etape, ktorá sa začala 25. marca.

Druhá fáza ŠVO — „bitka o Donbas“ — sa rozvinula počas apríla, mája, júna a júla a zahŕňala prudké boje v mestských oblastiach a medzi obrannými štruktúrami, ktoré ukrajinské sily budovali posledných osem rokov.

Rusko robí pomalé, bolestivé pokroky v bitke na opotrebenie, ktorá spôsobila Ozbromeným silám Ukrajiny strašné straty. Škody, ktoré Rusko spôsobilo ukrajinskej armáde, boli také, že do konca júla bol zničený takmer celý arzenál zbraní zo sovietskej éry, ktoré Ukrajina vlastnila v čase začiatku ŠVO, ako aj viac ako 50% techniky v činnnej službe.

Za normálnych okolností by každý profesionálny vojenský analytik pri hodnotení počtov obetí takéhoto rozsahu správne dospel k záveru, že Rusko v skutočnosti dosiahlo svoj cieľ demilitarizácie, po ktorom by logicky mala nasledovať kapitulácia Kyjeva za podmienok, ktoré by viedli k zásadným politickým zmenám nevyhnutným na realizáciu ruského cieľa denacifikácie a spolu s ním by zabezpečili ukrajinskú neutralitu.

Ale práve tie sily, ktoré Putin opísal vo svojom mobilizačnom prejave, sa sprisahali, aby presadili svoju protiruskú agendu tak, že poskytnú desiatky miliárd dolárov vojenskej pomoci (za niekoľko mesiacov prevyšujúcej celý ročný obranný rozpočet Ruska), čoho cieľom nebolo podporiť víťazstvo Ukrajiny, ale skôr urýchliť strategickú porážku Ruska.

„Kedysi hlavným cieľom Západu bola ochrana pred [ruskou] inváziou,“ poznamenal novinár Tom Stevenson v článku uverejnenom v „The New York Times“, „teraz sa tento cieľ stal neustálym strategickým oslabovaním Ruska.“

Poskytovanie vojenskej pomoci v takomto rozsahu zmenilo hru a ruské ozbrojené sily zodpovedné za vedenie ŠVO to nedokázali prekonať. Táto nová realita sa objavila v prvej polovici septembra, keď Ukrajina spustila veľkú protiofenzívu, ktorej sa podarilo vytlačiť ruské jednotky z Charkovskej oblasti, ktorá bola oslobodená od začiatku ŠVO.

Paradigma novej hrozby

Zatiaľ čo Rusko dokázalo stabilizovať svoju obranu a nakoniec zastaviť ukrajinskú ofenzívu, čo spôsobilo útočiacim silám obrovské straty, realita bola taká, že Moskva čelila novej paradigme hrozieb na Ukrajine, kde ruská armáda bojovala s prestavanou ukrajinskou armádou, ktorá bola de facto súčasťou NATO vedenej Spojenými štátmi.

Tvárou v tvár tejto novej realite Putin povedal ruskému ľudu, že považuje za „nevyhnutné prijať nasledujúce rozhodnutie – je plne adekvátne hrozbám, ktorým čelíme – a to: chrániť našu vlasť, jej suverenitu a územnú celistvosť, zaistiť bezpečnosť našich ľudí a ľudí na oslobodených územiach, považujem za potrebné podporiť návrh ministerstva obrany a generálneho štábu na vykonanie čiastočnej mobilizácie v Ruskej federácii“.

USA a ich spojenci v NATO by urobili dobre, keby sa zamysleli nad lekciou obsiahnutou v Ozeášovi 8:7: „Pretože zasiali vietor, tak budú aj žať víchricu.“

Alebo inými slovami, Newtonov tretí zákon sa vrátil s dvojnásobnou silou.

Putinovo rozhodnutie nariadiť čiastočnú mobilizáciu v kombinácii s rozhodnutím usporiadať referendum na Donbase radikálne transformuje ŠVO z operácie obmedzeného rozsahu na operáciu spojenú s existenčným prežitím Ruska. Po uskutočnení referend a ich predložení ruskému

parlamentu sa dnešné územie Ukrajiny jedným ťahom stane súčasťou Ruskej federácie – Ruskej vlasti.

Všetky ukrajinské sily nachádzajúce sa na území týchto oblastí, ktoré budú na území Ruska a budú považované za okupantov; a ostreľovanie tohto územia Ukrajinou bude považované za útok na Rusko, čo vyvolá reakciu Ruska. Zatiaľ čo ŠVO bola navrhnutá na zachovanie ukrajinskej civilnej infraštruktúry a zníženie civilných obetí, vojenská operácia po ŠVO bude zameraná na zničenie aktívnej hrozby samotnej Matke Rusi. Rukavičky budú strhnuté.

USA a NATO stoja pred rozhodnutím

Spojené štáty a NATO, pripútané k programu zameranému na porážku Ruska prostredníctvom proxy vojny sa teraz musia rozhodnúť, či budú Ukrajine naďalej poskytovať politickú a materiálnu podporu, a ak áno, v akom rozsahu. Zostáva cieľom „strategická porážka“ Ruska, alebo bude pomoc zameraná len na pomoc Ukrajine pri obrane?

Sú to dva úplne odlišné ciele.

Jeden umožňuje pokračujúce oslabovanie akýchkoľvek ruských síl, ktoré sa snažia zasahovať z ruského územia na Ukrajinu, pričom sa rešpektuje realita, ak aj nie legalita, ruského začlenenia Donbasu a južných ukrajinských území do Ruskej federácie.

Druhý naďalej podporuje súčasnú politiku ukrajinskej vlády a jej západných spojencov vyhnáť Rusko z Donbasu a Krymu. To znamená útok na Matku Rus. To znamená vojnu s Ruskom.

Rusko sa domnieva, že už teraz je v hlbokom konflikte so Západom.

„Sme skutočne vo vojne s kolektívnym Západom,“ uviedol ruský minister obrany Sergej Šojgu po Putinovom vyhlásení o čiastočnej mobilizácii. „Keď o tom hovoríme, máme na mysli nielen zbrane, ktoré sú dodávané v obrovských množstvách (prirodzene nachádzame metódy boja proti týmto zbraňam), ale, samozrejme, aj systémy. Ide o komunikačné systémy, systémy spracovania informácií a prieskumné systémy, satelitný prieskum.“

V tomto kontexte ruská čiastočná mobilizácia nemá za cieľ poraziť ukrajinskú armádu, ale poraziť sily NATO a „kolektívneho Západu“, ktoré sa zhromaždili na Ukrajine.

Zvlášť, ak sú tieto zdroje NATO nakonfigurované tak, že podľa Ruska predstavujú hrozbu pre ruskú vlasť...

„Keď je ohrozená územná celistvosť našej krajiny, určite využijeme všetky prostriedky, ktoré máme k dispozícii, na ochranu Ruska a našich ľudí,“ Putin priamo odkázal na ruský jadrový arzenál. „Toto nie je bluf. Občania Ruska si môžu byť istí, že územná celistvosť našej vlasti, naša nezávislosť a sloboda bude zabezpečená, to ešte raz zdôrazňujem, všetkými prostriedkami, ktoré máme k dispozícii. A tí, ktorí sa nás snažia vydierať jadrovými zbraňami, by mali vedieť, že veterná ružica sa môže otočiť aj ich smerom.“

K tomuto svet dospel – šílenstvu jadrovej apokalypsy založenej na iracionálnom rozširovaní NATO a arogantnej rusofóbnej politike, ktorá si, zdá sa, neuvedomuje realitu, že konflikt na Ukrajine sa teraz stal pre Rusko vecou existenčného významu.

USA a ich spojenci na „kolektívnom Západe“ sa teraz musia rozhodnúť, či pokračovanie ich desaťročia trvajúcej politiky izolácie a ničenia Ruska má pre nich existenčný význam a či pokračujúca podpora ukrajinskej vlády, ktorá nie je ničím iným, ako moderný prejav nenávisťnej

ideológie Stepana Banderu, stojí za životy ich občanov a zvyšku sveta.
Hodiny súdneho dňa sú doslova jednu sekundu od polnoci a my na Západe si za to môžeme sami.

ZDROJ: News Front